

Arrest

nr. 62 253 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Kosovo Polje. U bent volgens de Roma tradities gehuwd met O. B. (...) (O.V. 6.436.205). Tijdens de Navo bombardementen moest u met uw familie vluchten uit Kosovo omdat jullie geslagen werden door etnische Albanezen. U begaf zich naar het station met uw ouders en schoonfamilie. Daar raakte u echter uw ouders kwijt en u reisde samen met uw schoonfamilie naar Servië. U was toen ongeveer zes jaar en half. Uw schoonouders hadden er geen woning en jullie woonden er in een kamp onder een brug. U moest er bedelen. Uw partner en uw schoonvader vertrokken naar Italië en vroegen er asiel aan. U bleef bij uw schoonmoeder onder de brug. In Servië had u problemen met onbekenden. Toen u dertien of veertien was werd u geslagen door onbekende mannen die Servisch en Albanees spraken. U was toen twee maanden zwanger. U werd door een ambulance naar het ziekenhuis gebracht en verloor uw baby. U

weet niet of de politie naar het ziekenhuis kwam. De arts in het ziekenhuis stelde u vragen in het Albanees. Toen u vijftien was kwam een Albanees in het kamp binnen. U was alleen thuis en werd door hem verkracht. Toen uw schoonmoeder thuis kwam vertelde u haar wat er gebeurd was. Omdat jullie allebei bang waren hebben jullie geen medische hulp gezocht en geen klacht ingediend. U kunt niet naar Kosovo terugkeren omdat u er vroeger problemen had en omdat u er geen familie meer heeft. U reisde samen met uw schoonfamilie naar België en vroeg asiel aan op. U beschikt niet over enige identiteitsdocumenten. U zou wel beschikt hebben over een identiteitsdocument met foto maar onderweg naar België is dit document in het water gevallen.

B. Motivering

Met betrekking tot Kosovo - uw land van geboorte waar u tot 1999 heeft verbleven - dient opgemerkt te worden u verklaarde dat u niet naar Kosovo kunt terugkeren omdat u er geen familie meer heeft. Dit is echter een probleem van louter persoonlijk en familiale aard, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde ook dat u tijdens de NAVO bombardementen uit Kosovo bent vertrokken omdat jullie er geslagen werden door etnische Albanen, Slavische moslims en Serviërs (CGVS, p. 6 en 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle

initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Betreffende Servië, het land waar u gedurende ongeveer tien jaar onafgebroken heeft gewoond, dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Servië volledig ondermijnen. Zo verklaarde u dat uw schoonfamilie in Servië dakloos was en dat u in Novi Pazar in een tent onder een brug moest wonen. U woonde er samen met uw schoonmoeder (CGVS, p. 2 en 5). Uw schoonmoeder en schoonvader beschikken echter over Servische paspoorten met een domicilieadres in de stad Kraljevo. Inzake de asielaanvraag van uw schoonmoeder werd vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan het feit dat zij in Servië onder een brug zou hebben gewoond (zie beslissing schoonmoeder waarvan een kopie als bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd). Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u in Novi Pazar onder een brug hebben gewoond. Verder haalde u aan dat u in Servië op straat werd geslagen door onbekenden die Servisch en Albanees spraken. U was toen zwanger en verloor uw baby. U werd naar het ziekenhuis gebracht en de arts sprak enkel Albanees tegen u (CGVS, p. 7 en 8). Bovenstaande verklaringen houden geen steek. Zo wist u niet te vertellen naar welk ziekenhuis u gebracht werd. Gevraagd naar de naam van het ziekenhuis antwoordde u dat het u niet interesseerde. U beschikt niet over een medisch attest ter staving van uw hospitalisatie, u zou dit misschien verloren zijn (CGVS, p. 7 en 8). Dat een arts in een ziekenhuis in Novi Pazar enkel Albanees zou praten is allerm minst aannemelijk. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat- generaal blijkt immers dat Novi Pazar bewoond wordt door een meerderheid Slavische moslims en als tweede bevolkingsgroep Serviërs. Het percentage etnische Albanen is verwaarloosbaar, zelfs lager dan 1% van de bevolking. Gelet op bovenstaande info is het evenmin geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van de etnische origine van de daders. Vervolgens haalde u aan dat u op vijftienjarige leeftijd in jullie verblijfplaats onder de brug verkracht werd door een etnische Albanees. U was alleen thuis maar vertelde achteraf alles aan uw schoonmoeder (CGVS, p. 9). Uw schoonmoeder echter bleek niet op de hoogte te zijn van dit voorval. Zij verklaarde integendeel dat u in Kosovo verkracht werd voor jullie vlucht, toen u ongeveer zes jaar en half of zeven jaar was (CGVS schoonmoeder S. B. (...), p. 5). Geconfronteerd met uw verklaringen bleef ze uiteindelijk bij haar standpunt en verklaarde ze dat u in Kosovo verkracht werd door etnische Albanen. Ze beweerde bovendien dat u in Servië geen problemen kende (CGVS schoonmoeder S. (...), p. 5 en 8). Van het andere door u beschreven incident (geslagen op straat door onbekenden) bleek ze uiteindelijk evenmin op de hoogte te zijn. Ze wist wel dat u gedurende een week gehospitaliseerd bent geweest in Novi Pazar maar volgens haar werd u toen geopereerd aan uw appendix (CGVS schoonmoeder S. (...), p. 9). Ten slotte verklaarde u dat u beschikte over een identiteitsdocument met foto. Dit zou onderweg naar België verloren geraakt zijn, u stelde dat deze in het water viel (CGVS, p. 3, 4 en 5). U wist niet eens bij benadering te vertellen welk document het betrof maar verklaarde dat u veel medicatie moet nemen (CGVS, p. 4). Gevraagd naar een medisch attest toonde u enkel een doos met medicatie. U stelde dat u een medisch attest gevraagd had in het opvangcentrum, maar dat ze er geen wilden geven. Uit het loutere feit dat u een doos met medicatie in uw bezit hebt kan niet afgeleid worden dat u medische problemen heeft die het gehoor zouden kunnen beïnvloeden (CGVS, p. 4).

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft

Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat ik tav uw schoonouders F. en S. B. (...) (O.V. 6.436.205), uw schoonbroer A. B. (...) (O.V. 6.436.199) en uw schoonzus D. I. (...) (O.V. 6.436.188) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens voert zij aan dat er een schending voorligt van artikel 3 EVRM.

2.2.1 De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Betreffende het verweer dat er een schending van artikel 3 EVRM voor ligt, wijst de Raad er vooreerst op dat – daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) – artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De Raad constateert dat verzoekende partij verklaarde dat zij, op nauwelijks zevenjarige leeftijd, Kosovo verliet tijdens de NAVO-bombardementen in 1999 "omdat wij de oorzaak waren van de oorlog"

(administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 28/10/2010, p. 6), waarna zij met haar schoonouders in Servië belandde. Gevraagd naar de reden waarom verzoekster anno 2010, zijnde elf jaar na de oorlog op een ogenblik dat er geen veiligheidsproblemen meer zijn voor Roma in Kosovo Polje, nog steeds niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo, wierp verzoekende partij op dat zij er geen familie meer heeft en niet in ziet met wie zij er zou kunnen leven (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 28/10/2010, p. 9). Verzoekende partij stelt in de door haar ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 16) de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en benadrukt nogmaals in haar verzoekschrift op uitdrukkelijke wijze deze nationaliteit. De beoordeling van haar asielaanvraag dient dan ook te gebeuren met Kosovo als referentiestaat.

In de UNHCR richtlijnen van 9 november 2009, waaraan verzoekende partij in het verzoekschrift frequent refereert, wordt onder het hoofdstuk "*Eligibility for international protection*" primordiaal het volgende standpunt gehanteerd: "*All claims by asylum-seekers from Kosovo should be considered on the basis of their individual merits*" (eigen vertaling: "alle asielaanvragen van personen afkomstig uit Kosovo moeten op diens individuele merites worden beoordeeld") (bijlage 2 aan het verzoekschrift, p. 17). Dit impliceert dat elke asielaanvraag, inclusief die van de RAE-gemeenschap, op basis van haar intrinsieke merites dient te worden beoordeeld. De uiterst globale toestand van minderheden die in de rest van de richtlijnen wordt aangesneden, kan derhalve geenszins tot de conclusie leiden dat elke Rom louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond. Het louter poneren van verzoekende partij – op heden een meerderjarige vrouw van negentien – geen familie meer te hebben in Kosovo als asielprobleem ten overstaan van haar land van herkomst, *in casu* Kosovo, houdt *in se* geen problematiek in die een vluchtelingenrechtelijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omvat en wijst evenmin op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet. Verzoekende partij toont op geen enkel geïndividualiseerde wijze aan dat het haar onmogelijk is als Rom in Kosovo te verblijven.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Daarenboven wijst de Raad op de "*subject related briefing*" d.d. 25 oktober 2010 betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje waarvan verzoekende partij afkomstig is (administratief dossier, stuk 17, deel 2) waaruit blijkt dat de situatie voor deze gemeenschap waartoe de Roma behoren uiterst bevredigend is. Deze informatie stelt dat er zich recent geen etnisch geïnspireerde incidenten hebben voorgedaan, de Roma in Kosovo Polje toegang hebben tot medische zorgen en onderwijs, zelfs in het Rom, en dat Roma tewerkgesteld zijn bij de gemeentelijke instellingen. De verwijzing van verzoekende partij naar de algemene situatie van de minderheden in Kosovo, zoals blijkt uit de door haar geciteerde passages uit voormelde UNHCR richtlijnen, doet aan de vaststelling van de specifieke toestand in Kosovo Polje geen afbreuk.

2.2.4. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT